

[Svend Jakobsen.]

breve fra en række mennesker, som har indgået aftale med arkitekter om projektering eller med typehusfabrikanter om opførelse af huse, men som endnu ikke var nået frem til at fremsende ansøgning om byggetilladelse.

I overvejelserne om at ændre tidspunktet er også indgået en tanke om at flytte det en forholdsvis kort periode. Herimod taler også flere ting. Der er for det første det, at da lovforslaget blev fremsat her i folketinget den 9. marts med ikrafttræden samme dato, havde kommunerne en mulighed for at kontrollere, hvilke byggerier der var igangsat. Hvis vi gav os til at ændre datoen 9. marts, ville vi dermed afskære kommunerne fra en hvilken som helst kontrol med, om byggeriet nu også var iværksat på det tidspunkt, da loven trådte i kraft. Imod denne fremgangsmåde taler også, at der kan være bygherrer, som har undladt at starte byggeri i tiltro til, at lovforslagets ikrafttrædelsesdato blev overholdt. Jeg skal dog tilføje, at intet i byggeaktiviteten tyder på, at noget sådant er sket. Men skulle det forekomme, ville de pågældende bygherrer, hvis vi gav os til at ændre på datoen, med rette kunne føle sig snydt.

Vor samlede vurdering af disse forhold er altså resultatet i at fastholde fremsættelsesdatoen som skæringsdag, således som tilfældet jo hyppigt har været, når der er fremsat vigtige og afgørende forslag om ændringer i afgifts- og skattelovgivningen. Det er altså ikke noget nyt i folketinget.

Dette lovforslag har, som det er tingets medlemmer bekendt, kun fået tilslutning fra socialdemokratiet og SF, og det til trods for at i hvert fald de radikale og de konservative er enige i, at byggegodtgørelsen bør fjernes. Vi skal her endnu en gang opleve, at et lovforslag skal gennemføres med det spinklest mulige flertal til trods for, at der i tinget er bred tilslutning til det, som er indeholdt i lovforslaget.

Årsagen er ikke, som mindretallet anfører i betænkningen, at regeringen har valgt at gennemføre boligpolitikken på et spinkelt grundlag. Venstre, konservative og radikale gav ikke regeringen noget valg, idet de besluttede sig til ikke at medvirke til de samlede boligløsninger. Det skal jeg vende tilbage til.

Jeg skal om forslaget til ændring af ligningsloven sige, at jeg ved første behandling lagde vægt på to ting, nemlig forenkling og ligestilling. Vi har siden første behandling modtaget et ændringsforslag fra finansministeren, der berører de to forhold, idet der foreslås to satser, nemlig en lejeværdi på 3 pct. for bestående ejerboliger og 4 pct. for nye ejerboliger. Når finansministeren med tilslutning fra den socialdemokratiske folketingsgruppe har stillet dette ændringsforslag, er det et udtryk for, at vi har lyttet til den debat, som har fundet sted her og i befolkningen. Det er et udtryk for, at vi har analyseret og vurderet de beregninger, som vi selv og andre har foretaget. Det har ført til forslaget om 3 pct. for alle bestående boliger, dog med en overgangsordning på 1 år for boliger, der er erhvervet før 9. december 1969.

Herefter er vi i den situation, at for de 250.000 ejerboliger, der er erhvervet efter 9. december 1969, sker der en nedsættelse af lejeværdien fra 4 til 3 pct. af den til enhver tid gældende vurdering, altså en nedsættelse på 1 pct. i forhold til gældende lov.

For de ca. 500.000 boliger, der er erhvervet før 9. december 1969, er ændringen fra 4 pct. af 13. alm. vurdering til 3 pct. af 15. alm. vurdering udtryk for en følelig stigning, og det er da også det, der markeres ved, at reguleringen skal ske over 2 år.

I finansministerens oprindelige forslag var realkreditforligets 4 pct. af den til enhver tid gældende vurdering reduceret til 3½ pct. Når vi nu med ændringsforslaget reducerer til 3 pct., betyder det samtidig, at vi ikke kan fastholde samme procent for nye huse, og det er her, der sker en vis begrænsning i den forenkling og ligestilling, som ellers er et vigtigt mål for den lovgivning, der her ligger på bordet. Men jeg vil dog gerne understrege, at i forhold til den gældende lovgivning med 8 forskellige lejeværdiberegninger sker der en betydelig forenkling ved gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Det var i 1970, VKR-regeringen fik tilslutning til forslaget om de 4 pct. som værdi af egen bolig. De daværende regeringspartier fandt dette nødvendigt af hensyn til landets økonomiske situation og af hensyn til den eksplosive udvikling i parcelhusbyggeriet. I 1969 blev der påbegyndt 32.000